

بسم الله الرحمن الرحيم

حقیقت 23 اپریل؛ روز کودک در ترکیه

(ترجمه)

از سال 1929م، هرسال در 23 اپریل از حاکمیت ملی و روز کودک در ترکیه تجلیل می‌شود. این روز به نام جشن اطفال در بین مردم شهرت یافته است که کمالیست‌ها آن را تحفه‌ای از طرف اتاترک برای اطفال می‌دانند. در حقیقت، این اصطلاح "جشن" نه تحفه‌ای از جانب اتاترک بوده و نه جشنی برای اطفال است.

در شانزدهم مارچ سال 1920م، به تعقیب حمله‌ی آرمیتیریس مانتروس "نیروهای انگلیس مجلس نماینده‌گان را که مربوط به پارلمان عثمانی می‌شد، الغاء کردند؛ مجلسی که تحت نظارت خلیفه قرار داشت و تمام اعضای آن را به مالتا تبعید کردند. متعاقباً مصطفی کمال شورای ملی جدید بزرگی را روز جمعه مصادف با 23 اپریل 1920م، در انقره تشکیل داد. افتتاحیه‌ی جلسه عمداً سازمان‌دهی شده بود که در روز جمعه اتفاق بیفتد. بعد از نماز جمعه در مسجد هاجی بایرام، دو گوسفند را قربانی و آغاز شورای بزرگ ملی را اعلام کردند که با دعاها همراهی می‌شد. در نگاه اول، این شوری در حمایت از خلافت اطمینان داد. با این همه، اولین سوگند این پارلمان تحت رهبری مصطفی کمال قرار ذیل بود:

«تمام اقدامات به کمک الله در حمایت از خلافت و سلطنت و آزادکردن سلطان و کشور از برده‌گی غرب انجام خواهد شد.» هرچند وقت زیادی را دربر نگرفت که تمام جهان اسلام هدف واقعی این شوری را دریافتند؛ قسمی که در سوم مارچ سال 1924م، براندازی خلافت و جدایی امور دینی از امور دولتی را اعلام نمود. در همین شب، مصطفی کمال برای والی استانبول دستوری را مبنی بر این که خلیفه عبدالحمید باید ترکیه را قبل از صبح روز بعدی ترک کند، فرستاد. بناءً او با یک دسته از پولیس و نیرو در میانه‌ی شب به قصر خلیفه رفت و خلیفه را مجبور به سوارشدن به موتری کردند که او را با گذر از مرزها به سمت سویس برد، بعداً او با یک چمدان، که مقداری پول و لباس در آن بود، به مقصد منتقل شد. دو سال بعد، مصطفی کمال تمام شاهزاده‌ها و شاهدخت‌های دربار را جمع و آن‌ها را از کشور تبعید کرد؛ تمام عوامل دینی مختل شد و اوقاف مسلمانان تبدیل به ثروت دولت گردید و مدارس دینی تحت نظارت وزارت معارف به مدارس مدنی تبدیل شد. لورد کارزون نتایج این روز را چنین بیان می‌کند: «موضوع اصلی اینست که ترکیه ویران شده و هرگز دوباره آن‌قسم ظهور نخواهد کرد؛ به‌خاطری که ما نیروی معنوی آن‌را از بین بردیم: خلافت و اسلام.» (برای معلومات جامع کتاب خلافت چگونه نابود شد، از شیخ عبدالقدیم را ظلوم برای تان پیشنهاد می‌کنم)

این مختصر مفهوم 23 اپریل از یک دیدگاه تاریخی است و اتاترک هیچ نقشی در اعلام آن من حیث جشن اطفال ندارد. این روز من حیث یادبود از حاکمیت ملی تا 23 اپریل 1929م تجلیل می‌شد و نه یک جشن. در واقع، امروزی که من حیث یک جشن شناخته می‌شود، جامعه در حفاظت از اطفال قرار داشت و نیازی به جشن گرفتن نبود. این اجتماع از 23 تا 29 اپریل را به نام هفته‌ی طفل اعلام کرد و

23 اپریل به نام جشن اطفال موازی با جشن حاکمیت ملی سازمان‌دهی و نام‌گذاری شد. بنابر این، اولین 23 اپریل "جشن طفل" رسماً در سال 1929م توسط هسته‌ای این اجتماع برای حفاظت از اطفال تجلیل شد. (<http://www.mustafaarmagan.com.tr/genel/hangi-23-nisan/>)

تا حال ما واقعیت جشن طفل را در ترکیه مورد بحث قرار دادیم. در برگشت به واقعیت حاضر، وضعیت اطفال ترکیه امروزه یکی از موضوعات تلخ است. 38 درصد اطفال ترکیه در فقر شدید به سر می‌برند. تقریباً 41 درصد اطفال ترکیه قادر به اخذ پروتین مورد نیاز خود نیستند و یا توانایی کافی برای گرمایش خانه و تهیه لباس گرم برای آنان وجود ندارد. تغییر ساختارهای اجتماعی، خانوادگی، اقتصادی، فساد اجتماعی و فرهنگی میزان بالایی از افزایش آمار جرم‌های اطفال را باعث شده است.

هرسال در ترکیه 83 هزار طفل زیر سن 18 سال مشمول جرایم هستند؛ 76 هزار طفل من‌حیث قربانیان جرایم شناخته شده و 23 هزار طفل دیگر من‌حیث مجرم در دفتر محاکم ثبت می‌شوند. به‌طور میانگین هر ساله 150 هزار طفل دچار قضایای عدالت نوجوانان می‌شوند. بر اساس مرکز آمار ترکیه، شمار کودکانی که توسط واحدهای پولیس گرفته می‌شوند، در سال 2017م افزایش 6.2 درصدی داشته است؛ 57.5 درصد این اطفال در سن 15 تا 17 سال قرار دارند؛ 24.5 درصد بین 12 تا 14 سال سن دارند و 17.9 درصد زیر سن 11 سال هستند؛ در حالی که 68.3 درصد پسر و 31.7 درصد آن را دختران تشکیل می‌دهند.

روش تدریس غیر علمی، بدون پشتوانه‌ی فکری و سرکوب‌کننده، که نتیجه‌ی نظام تعلیمی ست، تنها هدف آن بیگانه‌کردن نسل جدید از فرهنگ و ارزش‌های اسلامی و تربیه‌ی آن‌ها من‌حیث افراد نشنلیست، وطن‌پرست، دموکرات و سیکولر می‌باشد که نقش بزرگی را در پیشرفت این آمار منفی بازی می‌کند. به‌طور خاص در تمام سال‌های گذشته گرایش عجیبی به الحاد و همجنس‌گرایی در بین جوانان دیده شده است. اگرچه حکام ترکیه اکیداً این افزایش را انکار می‌کنند و باوجود بیانی‌های متناقض و غیرقابل باور اداری امور دینی (دیانت)، والدینی که تلاش به حفظ ارزش‌های اسلامی خود دارند، واضحاً و مستقیماً این واقعیت را حس می‌کنند. والدینی که با این پدیده‌ی مخرب در زنده‌گی کودکان‌شان مبارزه می‌کنند، توسط مجریان نظام به سختی مجازات می‌شوند. من‌حیث نمونه یکی از وقایعی که اخیراً اتفاق افتاده و در صدر مناقشات کاربران رسانه‌های اجتماعی قرار دارد که هنوز هیچ یادی از آن در رسانه‌های اصلی نشده است، برای تان یادآور می‌شوم. علی آگول، یک پدر در هاتای، به‌خاطر عدم اعتماد به نظام تعلیمی و به‌خاطری که می‌خواست اطفال‌اش تعلیمات اسلامی ببینند، آن‌ها را در مکتب شامل نکرد. بنابر این، دولت هرپنج طفل او را از وی گرفته و آن‌ها را در مراکز مراقبت متفاوت در دو شهر مختلف دور از والدین‌شان قرارداد است. اطفال اجازه نداشتند که یک ماه تمام والدین خود را ملاقات کنند و حالا اجازه دارند که آن‌ها را هفته‌ی یک بار، آن‌هم تحت نظارت پولیس ببینند. مقامات دولتی با بیان این‌که اطفال از مکتب و اجتماع هم‌سن و سالان خود محروم شده‌اند، می‌خواهند اعمال ظالمانه‌ی شان را توجیه کنند، حال آن‌که از صدمات روانی و زنده‌گی اجتماعی، که به‌خاطر دوربودن‌شان از هم‌دیگر و والدین به ایشان می‌رسد، کاملاً بی‌اطلاع‌اند.

نظامی که به مسلمانان و ارزش‌های اسلامی هیچ حقی نمی‌دهد، قادر نخواهد بود تا تحت هیچ موضوعی مانند جشن‌ها و یا هرنام دیگری که برای آن می‌گذارد، ظلم خود را پنهان کند. الله سبحانه و تعالی برای امت مسلمه دو جشن (عیدین) را ارزانی داشته است. این حق هر طفل مسلمان در تمام جهان است تا از این جشن‌ها لذت ببرد. هرچند این تنها خلافت راشده‌ی ثانی بر منهج نبوت خواهد بود که حقوق مسلمانان را احیاء خواهد کرد.

نویسنده: زهره مالک

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

18 شعبان 1440 هـ.ق

چهارشنبه، 24 اپریل 2019 م